

Όλα στην πόρτα μας ξανά

Ένα πασχαλινό διήγημα

Γράφει η **Μαριάννα Τζιαντζή**

Επιτρέψτε μου μια πινελιά επιστημονικής φαντασίας. Νύχτα Μεγάλου Σαββάτου και χιλιάδες μηχανάκια έχουν ξεχυθεί στους δρόμους της Αθήνας μεταφέροντας μέσα σε μικρά τσίγκινα φαναράκια το αυθεντικό Άγιο Φως. Τους περιμένουν εκείνοι που δεν τολμούν να πάνε στον περίβολο της εκκλησίας για να παραλάβουν την ιερή φλόγα κατευθείαν από την πηγή.

Οι ναοί, που έχουν τη δική τους ιστοσελίδα, δέχονται παραγγελίες από το πρωί και οι ντελιβεράδες τους μοίραζαν τα φαναράκια με το μικρό αναμμένο κερί σε εκείνους που είχαν προνοήσει να παραγγείλουν. Άλλοι ναοί είχαν συμβληθεί με το e-shop ή κάποια παρόμοια υπηρεσία ταχυμεταφοράς που έκανε το ίδιο θεάρεστο έργο.

Χριστιανοί, μουσουλμάνοι, άθεοι ήταν οι μεταφορείς, τι σημασία έχει; «Χριστός Ανέστη» έλεγαν πίσω από τις μάσκες τους κατά την παράδοση-παραλαβή ελπίζοντας ότι έτσι το φιλοδώρημα θα ήταν πιο γενναιόδωρο. Και όσοι αλλοδαποί δεν ήξεραν καλά ελληνικά μουρμούριζαν ένα «*Kristo anesti*», έχοντας κάνει αρκετές πρόβες προηγουμένως.

Όλα στην πόρτα μας λοιπόν, όπως συνέβαινε πριν εκατό περίπου χρόνια στις γειτονίες της Αθήνας και άλλων πόλεων και όπως διαβάζουμε σε ένα ευθυμογράφημα του Π. Παπαϊωάννου που είχε δημοσιευθεί το 1936 στην εφημερίδα Ακρόπολις και το αναπαράγει ο **Θωμάς Σιταράς** στο βιβλίο του **Ξεφυλλίζοντας παλιές εφημερίδες** (εκδ. Μίνωας). Εδώ διαβάζουμε ότι το **90%** των κατοίκων της Αθήνας δεν μένει στο

κέντρο. Στο κέντρο έχουν μόνο τις δουλειές τους κι εκεί κατοικεί μόνο το 10%. Οι πολλοί, μόλις σχολάσουν το μεσημέρι, παίρνουν το τραμ ή το λεωφορείο και πηγαίνουν στη συνοικία τους. Κι εκεί τα βρίσκουν όλα, όλα όσα προσφέρουν τα κεντρικά μαγαζιά. Ακόμα και κινηματογράφο.

Πρώτος ο εφημεριδοπώλης πετά στην πόρτα μας την εφημερίδα μας κι έπειτα μας ξυπνά ο γαλατάς. Ακολουθεί η παρέλαση των επαγγελματιών και των εμπόρων του ποδαριού. Τα παιδιά που πουλούν ζεστά κουλούρια, ο ανθοπώλης με τον γαϊδουράκο του, ο μανάβης, ο ψωμάς, ενώ ο μπακαλόγατος του συνοικιακού παντοπωλείου παραλαμβάνει τις παραγγελίες και σε λίγο τις φέρνει.

Έρχονται ο καρβουνιάρης («*καλά κάρβουνα παρακαλώ, όχι όλο σκόνη*»), ο λαδάς, οπραματευτής, ο υαλοπώλης, ο ακονιστής, ο χρυσοχόος (που αγοράζει χρυσά κοσμήματα), ο παλιατζής, ο μπαλωματής (ο τσαγκάρης), ο λαδάς, ο σκορδάς, ο παγωτατζής και ο παγοπώλης και άλλοι πολλοί. Μέχρι και ο πωλητής σαλιγκαριών: «*Σάλιαγες, καλοί σάλιαγες!*»

Σαν να γυρίσαμε στο παρελθόν, μόνο που σήμερα η επικοινωνία ανάμεσα στον αγοραστή και τον πλανόδιο έμπορο ή τον τεχνίτη έχει εξαφανιστεί. Οι παραγγελίες και οι πληρωμές γίνονται ηλεκτρονικά, ακόμα και το φιλοδώρημα ενσωματώνεται στο τελικό ποσό. Ένα *ευχαριστώ, παρακαλώ* και τελειώσαμε. Ούτε τα χέρια μας ούτε τα μάτια μας δεν έρχονται σε επαφή. Ακόμα και τα είδη περιπτέρου (τσιγάρα, εφημερίδα αν διατηρούμε την εξωτική συνήθεια της ανάγνωσής της στο χαρτί) έρχονται με μικρή επιβάρυνση στο σπίτι μας. Και ποιος ο λόγος να πάμε στο καφενείο ή το καφέ της γειτονιάς όταν ο πρωινός καφές φτάνει στην πόρτα μας φρέσκος και αχνιστός;

Τώρα πια η γνώμη μας μπορεί να διατυπωθεί ηλεκτρονικά. Τέρμα το κουτσομπολιό στις ρούγες, οι αγορεύσεις στα καφενεία και οι ψηφοφορίες στις συνελεύσεις των σωματείων. Θέλετε απεργία ή όχι; Θέλετε πίτσα με λεπτή-τραγανή ή αφράτη ζύμη; Είναι ένοχος ο Λιγνάδης, ο Φουρθιώτης, ποιο απορρυπαντικό, ποιο εμβόλιο εμπιστεύεστε;

Οι διανομείς δεν έχουν λόγο να ξελαρυγγιάζονται διαλαλώντας τηνπραμάτεια τους. «*Ωραία χοοόρτα!*» Να κουράζουν το μυαλουδάκι τους. Νοιάζονται μόνο να εκτελέσουν όσο γίνεται πιο γρήγορα τα δρομολόγια τους και να μείνουν, όσο γίνεται ασφαλείς όχι από τον κορωνοϊό αλλά από τις φονικές παγίδες της ασφάλτου.

Τα πάντα λοιπόν είναι ή μπορούν να γίνουν δικά μας, να έρθουν στο σπίτι μας εφόσον διαθέτουμε πιστωτικό υπόλοιπο. Σώβρακα, φανέλες, είδη προικός, μνήμες USB, ακόμα και η μαγειρίτσα του Μεγάλου Σαββάτου. Γιατί όχι και το Άγιο Φως; Φως Π.Ο.Π., με προστατευόμενη ονομασία προέλευσης, κατευθείαν από τον Πανάγιο Τάφο και όχι από τον αναπτήρα του ντελιβερά - αν πιστεύετε ότι υπάρχει διαφορά.